

ПРОВЕРКА
2000 - 2010

ПРОВЕРКА
1979 г.

ЛУНАТА И ПРОКУРОРА

На Тодор Харманджиев

Прозорците му гледаха към изток. Тъкмо там от където изгряваше тя. И той можеше да я види, когато поиска. Но прокурора никога до сега не беше я забелязвал. Или не! Той я беше забелязвал, но никога не беше ѝ обръщал внимание. Точно така, както не обръщаше внимание на минувачите, които срещаше сутрин, когато бързаше към съда, на файтоните и автомобилите, на които правеше път, на къщите, край които минаваше.

Прокурора знаеше, че луна има. Че тя е там някъде високо над града, сред сребърното чисто небе, че изгрява и залязва и че когато тя се появи след двуседмично отсъствие нощем из улиците е светло. Да, прокурора я беше забелязвал, но той я не познаваше. Тя му беше чужда, така, както чужди му бяха обвиняемите. Както никога не беше се замислял за живота на един крадец или на един убиец (прокурора с право смяташе, че това не е негова работа), а търсеше само дали подсъдимия е нарушил закона и какво наказание заслужава за това нарушение, така и за луната той никога не беше се замислял защо понякога тя е чиста като бистро око на дете, понякога бледа като мъртвец, друг път позеленяла, сякаш от злоба като изоставена любовница, а понякога кърваво червена.

И така луната и прокурора живееха съвсем разделени и чужди един за друг.

Даже и многото любовници, които прокурора всяка година сменяваше (той беше стар ерген и това не беше престъпление) не го сблизиха с луната. Но за това може би бяха виновни сами любовниците му, че между тях не беше се случила нито една поне малко по-романтична.

А иначе във всяко отношение прокурора беше човек изискан. Нищо лошо не можеше да се каже за него. Макар и ерген, той беше напълно акуратен в службата си. А ергенския живот само му бе помогнал да бъде акуратен и към външността си. Винаги спретнат, с ръбове на панталоните, с колосана яка, с копринена кърпичка в лявото джобче на